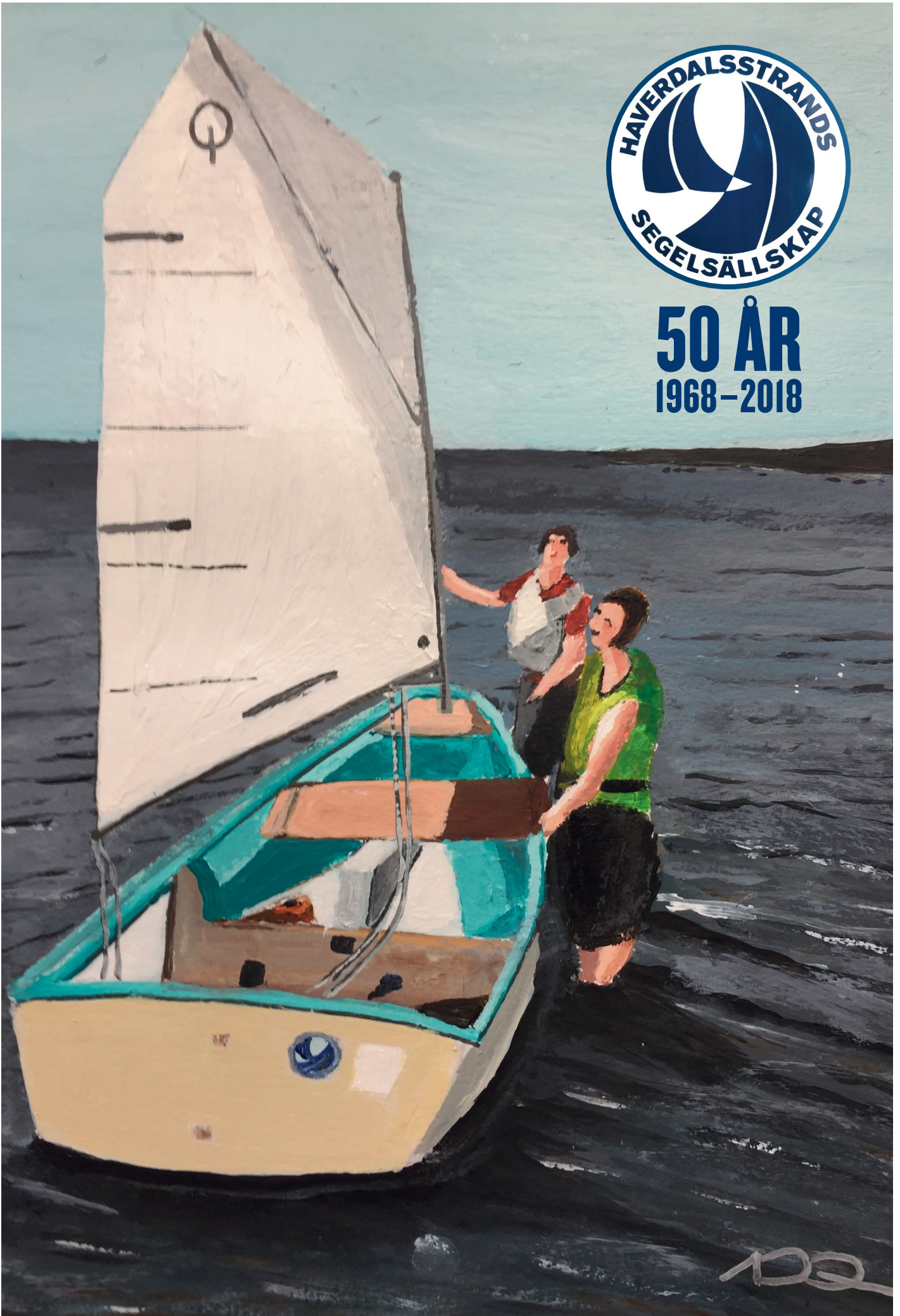

50 ÅR
1968-2018

100

Herr ordförande har ordet.

* KÄRA HSSS:ARE!

Det ni håller i handen är HSSS jubileumstidskrift. När nu segelklubben fyller 50 år tyckte vi att det var på tiden att återuppliva det gamla "HSSS nytt" och ge er en kavalkad av intryck och händelser sedan begynnelsen 1968. Jag vill rikta ett stort tack till Georg Cederskog och Folke Hjalmer. Georg med sin journalistiska erfarenhet och Folke som sitter på en arkivskatt i form av (alla?) gamla "HSSS-nytt" har lagt ned mycket möda och arbete för att få ett bra innehåll. Vi hoppas att ni finner det intressant och att det kan väcka en del minnen.

För minnen blir det ju gärna när man firar femtioårsjubileum. För min del började det sommaren 1976 efter att min far gick en kvällskurs i hur man bygger en optimistjolle. En fin träbåt blev det. Den sjösattes under mycket pompa och ståt och döptes i Pommac en gråmulen dag nere på stora stranden. Sedan kan man säga att resten är historia. Jag seglade en hel del och även när jag inte gjorde det älskade att vara på Båtabacken och se när de "stora" seglade E-jolle, Trapez och Fireball.

MYCKET AV DET SOCIALA UMGÄNGET under somrarna i Haverdal kretsade kring seglingen och här står man nu fyrtio år senare och umgås med samma människor. Jag vet att jag inte är ensam om att ha upplevt, och fortfarande upplever, det härliga sammanhang som seglingen och klubben skapar och jag tror än i dag att det är en av de viktigaste uppgifterna som vi har som klubb.

Det är nu min andra säsong som ordförande för HSSS. Förra året, 2017, blev vi certifierade som seglarskola under Sveriges Seglarförbund, SSF. Min förhoppning är att det kommer att utveckla vår seglarskola och lyfta oss ytterligare i standard och kvalitet. Vi har sett prov på det redan i år då vi har anordnat en så kallad "kappseglingkurs grön" där vi fick hjälp av Emelie Karlsson från Västkustens seglarförbund. Kappseglings- och tävlingsverksamheten har ju under senare år varit ganska låggradig. Genom att hålla åtminstone en seglarkurs på högre nivå kan vi erbjuda ungdomar en möjlighet till utveckling och förhoppningsvis stimulera intresset för kappsegling

Som det nog inte har undgått någon så har det senaste årets stora projekt varit införskaffandet av en ny klubblokal. Om vi har räknat rätt var vi inne på vår tredje husvagn sedan starten för femtio år sedan. När jag nu har gått och rensat ut den senaste kan jag meddela att det inte var en dag för tidigt som den byttes ut. Att vi trots allt lever i ett något byråkratiskt land har vi fått erfara under projektets gång. Men efter att ny dispens från länsstyrelsen var på plats, pengar sökta och erhållna samt offert inhämtad inleddes byggandet under senvåren. Efter en del förseningar kunde vi så småningom dra ned det ca 2,5 ton tunga ekipaget till Båtabacken i början av juli. Glad i hågen drog jag det hela med min bil och allt gick väl på asfalt, men i den mjuka sanden tog det stopp och vi fick ringa på akut traktorhjälp. Efter en halvtimme anlände draghjälpen och vagnen blev placerad på dess nya plats.

DET ÄR FORTFARANDE EN DEL DETALJER på utsidan som ska ordnas och inredning ska till, men den fullgör redan sitt syfte. Den nya placeringen har även inneburit att vi har flyttat på optimistjollarna till en ny plats lite längre ned på stranden. Även om vanans makt är stark och det kan kännas ovant så har vi än så länge fått enbart positiva kommentarer.

Jag vill passa på att tacka klubbens närmsta grannar Peter Johansson och PO Jansson för det ekonomiska stöd som de har bidragit med till projektet. Vi hade inte kunnat genomföra det utan dem. Det som kommer att berättas i denna tidskrift är bara en bråkdel av alla de historier som finns att berätta om HSSS femtioåriga historia. Jag vill tacka alla som har bidragit med sin tid och sina minnen. Vi kommer att lägga ut denna skrift i någon form på nätet och är det någon som tycker att de har en spännande anekdot som inte har fått plats här är ni mycket välkomna att skriva ned och dela den med oss. Det samma gäller för den gedigna bildskatt som finns ute hos alla er nuvarande och tidigare medlemmar. Vi ser gärna att ni delar dem med oss så de kan visas vid 100-årsjubileet!

Mycket nöje med läsningen!

Fredrik Sjövall, ordförande HSSS

Fem "seglingsflickor" som lokalpressen kallade dem, däribland Eva Lilliehöök och Kerstin "Esse" Camitz, då Lindgren.

"Vi tyckte väl att det var lite flottare med tre S i namnet, vi hade ju hört om KSSS"

* 1968. HSSS BILDAS. Haverdalsstrands segelsällskap var redan från starten i augusti 1968 en klubb för unga seglare. Arkitekten Stig Lindgren som tog initiativet till det formella bildandet i pensionat Jättastuans matsal betonade att HSSS skulle drivas av de aktiva, minns Mats Egelius.

– Stig var väldigt tydlig med att HSSS skulle vara en ungdomsklubb, han ville inte själv vara med i styrelsen. Det fanns en filosofi bakom detta – ungdomarna skulle sköta verksamheten och växa med uppgiften, säger han.

– Det är ju klart att också många föräldrar gjort ett jättejobb för HSSS genom åren, men ungdomarna har samtidigt alltid fått ta ett stort ansvar.

Från början var planen att kalla Haverdals första segelklubb för HSS.

– Fast vi fick reda på att Halmstads segelsällskap hette HSS – och sedan tyckte vi väl att det var lite flottare med tre S i namnet, vi hade ju hört talas om det kungliga svenska segelsällskapet KSSS, berättar Egelius.

Alla styrelseledamöter förutom Björn Lilliehöök var under tjugio år.

– Den första styrelsen bestod av mig som ordförande, Claes Gottlieb, OK-jolleseglare med nr 160 i seglet, var kassör, Lennart "Nenne" Gustavsson och Mats Egelius sekreterare. Och förste ordförande för sportkommittén var Ulf Nilsson, framgångsrik seglare i Finnjolle, berättar Lilliehöök.

– Klubbhus? Har det alltid varit en husvagn? Nej då, i början hade vi möten på Jättastuans pensionat som låg på Skallberget. Den första husvagnen kom nog någon gång på 80-talet. Jag kommer ihåg att vi också skaffade en följevåg som hette Flipper, men de första båtarna som klubben köpte in till seglarskolan var nog optimister. I början seglade vi efter handikappsystem då det var så många olika båttyper i klubben

säger Lilliehöök som fortfarande minns hur den 13-åriga Anders Jidestål vann en tävling i början av sjuttioalet med över 60 deltagare.

Björn Lilliehöök betonar i dag särskilt kamratskapet i klubben och umgänget i de olika generationerna.

– Men självklart var det också roligt att lyckas vinna klubbmästerskap och gubbseglingar i spännande dueller, tillstår han.

DE FÖRSTA HSSS-MEDLEMMARNA hade vid bildandet av klubben redan seglat i Haverdalsbukten i olika farkoster sedan mitten av 1960-talet.

– Den som framförallt drog igång seglingen nere på Båtabacken redan då var Stig Lindgren, påminner Christer Hovstadius. I Ankerbyn samlade samtidigt Gösta Johansson-Hallqvist, far till de blivande HSSS:arna Måns och Johan Hallqvist, de intresserade ungdomarna för lite grundläggande undervisning i seglandets konst.

Läsk ingick i kursplanen.

– Vi blev snabbt ett femtontal båtar på Båtabacken, förutom ett par Jolly-Scott, Trissjollar, Optimistjollar så var det många OK-jollar, Ulf Nilsson från Harplinge hade dessutom sin Finnjolle, Måns en Snipe och senare tillkom det dessutom många Trapezjollar i klubben. Jag köpte själv min begagnad med nr 2 i seglet, säger Hovstadius som var 15 år när HSSS bildades.

Den Paul Elvström-ritade Trapezjollen (en utomordentligt blöt båt som trivdes bäst i hård vind) seglade också klubbpionjärer som Sofie och Caroline Wakter, Lars och Anders Wester, Christer och Bo Hovstadius, Gunnar Josefsson, Lennart "Nenne" Gustavsson och den blivande jorden runt-kappsegelaren Magnus "Mange" Olsson, som initialt seglande OK-jolle i klubben.

Denna första generation Haverdalsseglare fångades faktiskt

på smalfilm. Lennart Gustavsson och Lars Wester filmade klubbmedlemmarna och deras framforsande Trapezer och OK-jollar. Filmen klipptes ihop hösten 1971 med tidstypisk musik lånad från Elton John och Paul McCartney.

– Det var en enormt viktig tid för mig. Man blev uppfostrad av varandra och på sjön. Många av oss har också hållit kontakt genom åren och träffas regelbundet, inte minst i Haverdal, säger Claes Gottlieb.

Som ett resultat av den medvetna satsningen på ungdomar utvecklades HSSS snabbt till något mer än enbart en sportförening. Mats Egelius beskriver verksamheten som ett slags ingång till vuxenlivet.

– Så var det för vår generation – vi träffades, seglade, umgicks och fann också våra första kärlekar genom klubben. Att HSSS aldrig varit enbart tävlingsinriktad genom åren har kanske varit en fördel på det viset – det har inte varit fokus på konkurrens utan istället umgänge och man har till exempel lånat ut båtar till varandra, eller av klubben, påminner han.

– Jag köpte själv min andra OK-jolle, nr 58, med en del av mina studiemedel. Det krävdes inte alls lika stora summor då för att kunna segla som det gör i dag.

Lars Wester, en annan av klubbens många blivande arkitekter, ritade den granna HSSS-logotypen till föreningen.

– Det utlystes en tävling internt om loggan och mitt förslag vann. Det fanns några andra förslag med fartygsrattar och sådant, men min logga gick hem. Jag minns att jag pillade väldigt mycket med den innan jag blev nöjd, säger han.

HSSS-symbolen består av två svällande segel. Segel som till formen av en händelse påminner om de vita fasader som den danske arkitekten Jørn Utzon skapade till det berömda operahuset i Sydney, invigt 1973.

– De liknar faktiskt varandra, men min logotyp gjordes för att fånga två båtar, en med vanligt segel och en med hissad spinnaker. Tanken var att det skulle finnas lite fart i loggan.

SNART BJÖD DEN NYA KLUBBEN vid Haverdalsstrandens norra ände in utsocknes seglare till öppna mästerskap. Satsningen blev en succé. Det dök snart upp seglare i stora mängder på Båtabacken, uppåt hundra båtar kunde fajtats i bukten under 1970-talet. HSSS blev snabbt Hallands största segelklubb.

Att det var ett ungt gäng som drog igång verksamheten var inte alltid en självklar fördel. Omdömet slirade ibland.

– Man förstod väl inte riktigt allt i den åldern, medger Mats Egelius så här femtio år i efterhand. Vi tog till exempel ibland våra OK-jollar vid tretiden på eftermiddagarna och seglade rakt ut från Båtabacken så länge att vi inte längre ens såg Skallen – och den som ville vända hem först var en ”chicken”.

En annan gång seglade ett gäng HSSS:are med tält och sovsäckar nedstuvade i sina OK-jollar hela vägen till Båstad, sex mil söderut över den strömstarka Laholmsbukten.

De ville dit för att kolla den tidens tennistjärna Janne Lundqvist tävla i Swedish Open och seglade hem igen dagen därpå.

– Det var många OK-jollar i klubben under de här åren, säkert fler än femton, och att så många hade samma båttyp gjorde det förstås extra roligt att segla ihop, säger Egelius.

Kerstin ”Esse” Camitz var 14 år när HSSS bildades, men hade redan seglat ett bra tag i familjens Gunther-riggade Jolly-Scott. Senare bytte också hon till en OK-jolle och därpå till den mer livliga, för att inte säga ranka, E-jollen. En båttyp som slog igenom i Sverige på sjuttioalet. Hon fick under sina aktiva år i klubben ihop en rejäl prissamling.

– Jag tävlade i framförallt Arild och Torekov under de här åren, men det mesta kappseglandet var ju ändå i Haverdal, säger Kerstin Camitz, numera en hängiven kölbåtsseglare.

UNDER DET TIDIGA 1980-TALET slog vindsurfingbrädorna igenom och intresset för kappsegling mattades hos många av de äldre HSSS:arna. Karriärplaner och småbarn hamnade i fokus.

Seglarskolan fortsatte dock samtidigt att utvecklas med nya elever och instruktörer. Yngre generationer tog över arbetet med HSSS, men många av de första klubbmedlemmarna har återkommit till Båtabacken. Inte sällan med nyinköpta båtar eller när deras barn eller barnbarn börjat i seglarskolan.

Familjen Hovstadius är ett av flera exempel på återvändare.

– Vi sökte oss tillbaka till klubben för att ge igen lite grann till HSSS som har betytt jättemycket för oss genom åren. Och dessutom för att vi ville känna lite nytt folk här i Haverdal, framför allt jag som inte är uppväxt här på somrarna sedan barnsben, berättar Eva Johansson Hovstadius som arbetade som vice ordförande i HSSS 2013–2016.

– För oss blev det ett andra varv i klubben som varit jätteroligt.

Nybörjare och stjärnor under de tidiga klubbmästerskapen

TEXT GEORG CEDERSKOG FOTO FAMILJEN PETERSSON

* HSSS FÖRSTA MÄSTERSKAP, KM, arrangerades två år efter att klubben skapats. Claes Gottlieb låg då i lumpen på I16 inne i Halmstad. Under en permission hittade hans mor i hans sovrum en startpistol som seglarklubben inköpt för regattorna. Hon misstog den dessvärre för ett skarpladdat vapen med dödlig eldkraft.

– Det blev lite palaver kring det där och jag blev uppkallad till regementschefen för att förklara det hela, säger Gottlieb som efter OK-jolle-tiden och tävlande i södra Sverige seglat både Laser och vindsurfingbräda.

Medlemmarna sökte sig också snabbt ut på andra vatten. I synnerhet Skäldervikens vågor mellan Bjärehalvön och Kullen. Arildspelen och denna fiskeorts trånga hemmahamn lockade många HSSS-medlemmar under 1970-talet. Regattan var en institution och samlade uppåt tvåhundra båtar vid den här tiden. Inte sällan fick föräldrarna snällt skjutsa både seglare och båtar de tio milen från Haverdal till grannklubben. Tält restes på plats för övernattnings och Strand Hotells källarpub inventerades noga av de som hade åldern inne.

Anders ”Lillis” Jidestål var den verkliga junioren i kappsegling, blott tio år gammal när klubben bildades. Tillsammans med bland andra den blivande HSSS-ordföranden Per Gustafsson utgjorde han det yngre gardet på kappseglingens banorna:

– Det arrangerades faktiskt en kappsegling i Haverdal redan 1967, året innan HSSS bildades, fast då med hjälp av badbollar som fästes i fiskelinor och som hölls på plats på havsbotten med tegelstenar, kommer han ihåg.

– De stora båtarna seglade två varv på banan och vi i den lilla klassen behövde bara göra ett varv, men jag fastnade tyvärr i ett manetbälte i min läckande gamla optimistjolle ...

Viljan var fortfarande större än kunnandet.

EN STOR TILLGÅNG FÖR DE KAPPEGLANDE Haverdalsungdomarna var själva geografien.

– Haverdalsbukten har väldigt bra förhållanden för segling, vilket var något till exempel Mange Olsson visste. Det blåser inga konstiga vindar här med vindskuggor och det är inte alls lika ofta vindkantringar som det kan vara i till exempel insjöar som Mälaren, säger Jidestål.

Efter den gistna optimisten och ett par år i en fransk Fennec-jolle köpte också han tillsammans med sin syster Annika en Trapez. Syskonen vann regattor i både Arild och Torekov. Mest omtalade blev de dock efter en fräck start i Trapez-SM i Råå 1972.

– Vi gjorde en labordstart som enda båt och ledde plötsligt före hela jädra fältet, uppåt fyrtyo Trapez. Fast just innan starten hade jag skurit av min fingertopp på rodrets skruvsäkring. När vi slog framför alla de andra gick dessutom trapetsvajern av i masten så syrran kunde inte hänga ner båten, berättar han.

Ridå. De tvingades segla in till hamn, hans vänstra ringfinger syddes ihop med tjugotvå stygn på sjukhuset i Helsingborg och något mer tävlande blev det inte den helgen.

Senare gick Anders Jidestål över till OK-jolle och deltog i SM och VM-kval i bland annat Nynäshamn, Vänersborg och Marstrand och knep senare en andraplats i SM i Tornado.

Till Arild åkte under den här tiden även bland andra

bröderna Wester (som senare dessutom tampades i Fireball-klassen också i Danmark och Schweiz) bröderna Hovstadius, systerarna Sofie och Caroline Wakter, E-jollesegelaren Staffan Eliasson, Christian Borlind med sin Flipper och Johan Gåjje som gast, liksom Mange Olsson och hans salta Stockholmsgång.

– Att åka iväg så där på egen hand och tävla ihop var väldigt skojigt, minns Mats Egelius. Man fick ju leva sitt eget liv utan föräldrar. Vi var några som också stack upp och tävlade i Stenungsund. Dessutom arrangerade HSSS senare DM i E-jolle liksom Haverdal Open så det var bra snurr på tävlandet då.

En särdeles publikvänlig kappseglingsform som introducerades tidigt i HSSS var så kallad Le Mans-start. Ett grepp lånat från bilracingen. Regattorna arrangerades på den stora stranden söder om Själarevet. På en given signal fick de tävlande springa ner från sanddynerna fram till sina båtar, hissa seglen, dra ut dem i vattnet för att sedan runda en utlagd boj och återvända till stranden. Först i land vann.

Lars Wester kommer särskilt ihåg en annan klagande kappsegling, då med sin bror Anders i deras Trapez mot Magnus Olsson och hans gast Göran.

– Det var alltid kul när Magnus kom ner till Båtabacken. Den där gången lånade han Hovstadius gamla Trapez som inte var snabb, den hade väldigt hängiga segel och svampig mastfot. Vi tänkte att nu ska vi minsann visa honom att vi också kan segla fort – men vi hann fasa inte ens ut till udden förrän de låg 800 meter före oss. Det vara bara att ge upp, de hade helt klart en talang som vi saknade, medger han.

VID SIDAN AV KAPPEGLANDET FÖREKOM åtskilligt av så kallad badseglande. Många HSSS:are hade för vana att runda Själarevet för att sedan dra upp båtarna på den bortre stranden mellan parkeringen nedanför Tore Gudmarssons väg och Skintans utlopp. Där badades det och solades det i timmar.

Alla i klubben applåderade inte denna utveckling. På ett årsmöte i mitten av 1970-talet framfördes kritik från en ledande seglare, Ulf Nilsson från Harplinge, mot att Haverdalsstrands segelsällskap hade blivit en ”klubb för söndagssegelare”, underförstått sillmjölk av badgästtyp. Inte en riktig kappseglingssklubb där tävlingar bara ställs in om vindmätaren passerat tio sekundmeter.

Det var dags att välja sida, tyckte den upprörde medlemmen. Övriga mötesdeltagare valde dock att inte ansluta sig till den hårda tävlingsslinjen. Badseglandet fick fortsätta.

I början av 1980-talet slog vindsurfingbrädan igenom rejält på Båtabacken. En ny epok i HSSS:s historia inleddes.

Björn Lilliehöök – långvarig OK- respektive E-jollesegelare och innehavare av båtfirman Beli Marin – visade upp sina franska Dufour Wing-brädor på Båtmässan redan 1978.

Snart stod jollesegelare som Anders Gabrielsson, Claes Gottlieb och Lilliehöök liksom yngre klubbkollegor som Per Gustafsson och Anders Carlsson – ”Turbogänget” kallat – på de nya brädorna. Sedan dess har åtskilliga HSSS:are blivit brädsegelare – eller kitesurfare.

– Vi är nog fler i dag i vår ”Gubbliga” än någonsin som seglar bräda eller kitesurfar vid Båtabacken, säger Lilliehöök.

– Senast förra året åkte nio stycken Haverdalsurfers iväg till

Figge under Haverdal Open 1981.

Armada Gubbsegling '81.

KM 1987: Kurt och Marcus Lingon.

Tre kompanjoner 1981: Micke, Figge och Patrik.

Rhodos och seglade, vi är några som brukar göra surfresor varje höst numera. Det är vi som är de livaktigaste seglarna i HSSS numera, påpekar han.

De populära vindsurfingbrädorna var billigare än segeljollarna, lättare att frakta och dessutom snabba som Västerhavsvinden. Brädornas genombrottet fick försäljningen av jollar att sjunka under 1980-talet.

– I dag finns det dessutom digital surfing att syssla med. Fotboll liksom tv- och datorspelandet är det som lockar de unga mest numera, konstaterar Björn Lilliehöök.

Det utesluter förstås inte en framtida comeback för jollen. För oavsett seglingstrender och nyheter så har hela tiden nya generationer fortsatt att hitta till Båtbacken.

Jörgen Allgulander kappseglade E-jolle under flera år i Västkostserien med regattor ibland annat Varberg, Träslövsläge och Lerum och med HSSS-kompisarna Calle Troili och Lars Österlind i Arild.

– Kappseglandet ihop med fotbollen gav ju en väldigt bra sammanhållning, en fantastisk gemenskap som alla fick vara med i. För mig har klubben betytt väldigt mycket och det är samma sak för mina söner i dag – de har ett enormt kontaktnät genom klubben, säger Allgulander som fortfarande seglar Laser i klubbmästerskapen.

– Jag har försökt vara med i alla KM under årens lopp. Jag missade det 2017, men det var första gången.

TÄVLINGSSÄSONGEN PÅ BÅTABACKEN med KM och Haverdal Open har genom åren också lockat jolleseglare från utsocknes segelsällskap, som GKSS, Göteborgs Kungliga Segelsällskap, VSS, Varbergs segelsällskap och TBS, Träslövsläges båtsällskap, men också långväga seglare. Mycket långväga. Arjun Pradipak från indiska Hyderabad tävlade i den tuffa Laserklassen i 1997 års Haverdal Open och slutade på sjätteplats av fjorton tävlande.

Han gick då som utbytesstudent på gymnasiet i Ljungby – där hans far lärt känna en svensk familj genom sitt arbete – och tävlade i bland annat junior-EM för Laser. HSSS-tävlingen kommer han väl ihåg.

– Jag minns Haverdal som en mycket liten ort med rätt kallt vatten, vågorna var väldigt krävande också. Jag var ganska ung då och ingen fullfjädrad seglare precis, säger Pradipak.

I dag bor han i sexmiljonerstaden Hyderabad och är professionell seglarlärare för jolleseglare och dessutom charterkapten på sextiofots segelbåtar på den indiska västkusten.

Under 1990-talet utmärkte sig bland annat HSSS-seglarna Jonas Persson liksom Niclas Frising på kappseglingsbanorna långt bortom Haverdalsbukten. Frising, drillad på seglarymnasiet i Västervik, kom trea på Laser-SM 1997, höllade i juniorlandslaget under tre år och seglade i EM i Holland och England, utöver i otaliga regattor runt om i Sverige.

Talang för segling fanns i släkten. Fadern Jan Frising, ordförande 1993–1997, berättade i en intervju för HSSS-veteranen Folke Hjalms om hur han själv som gosse gjorde sin första segeltur i en optimistjolle. I Haverdal? Icke alls – i en swimmingpool(!). Poolen fanns hos grannarna i Arboga som byggt en optimist med hjälp av byggsats från USA.

Senare övergick Jan till att segla Stjärnbåt från Kvicksund i Mälaren. Båtintresset vaknade till liv igen när sonen Niclas senare började segla, det var så roligt i HSSS att han snart tog på sig ordförandeskapet och blev därmed ytterst ansvarig för klubbens omfattande tävlingsverksamhet. Genom sitt engagemang i Svenska Optimistjolleförbundet och kontakter i Svenska Seglarförbundet lyckades han under många år engagera ”diplomerade” banläggare.

Niclas Frising's stora framgångar inspirerade och sporrade många i klubben, däribland Mikael Stock-Lervik.

– Jag har honom att tacka för mycket för hans skicklighet fick mig att verkligen satsa och pusha mig själv för att lära mig mer om segling. //

Havskappseglaren Magnus Olsson

Världsstjärna med rötterna i HSSS

// TEXT GEORG CEDERSKOG FOTO PAUL HANSEN

* MAGNUS "MANGE" OLSSON KOM redan som pojke till Haverdal. En vindpinad kustort som hans pappa länge haft ögonen på. – Min far köpte ett väldigt anspråkslöst sommarhus nära Anckerbyn 1961. Han var själv från fattiga förhållanden i Småland, men fick tillfälle att gå på läroverket Halmstad i början av 1930-talet. Han bodde inackorderad där och det var redan då som han upptäckte Haverdal, berättade Olsson när jag intervjuade honom i samband med att Volvo Ocean Race-tävlingen nådde Stockholm i juni 2009.

Han var då skeppare på Ericsson 3. Ett uppdrag som resulterade i en av hans största framgångar i karriären. Ericsson vann den längsta etappen i tävlingens historia, mellan Qingdao i norra Kina till Rio de Janeiro. En sammanlagd sträcka på 12 300 nautiska mil. De avverkade sträckan på drygt fyrtio dygn.

– Jag lärde mig segla redan som åttaåring i en Cadet (en Jack Holt-ritad tvåmansjolle i plywood) och gick sedan över till OK-jolle när jag var 15–16 år. Det var då jag på allvar började

”Han var så prestigelös. Han hade en båt som inte var lika bra som några av de andra och vann inte, men var ändå med och ställde upp i KM med sitt glada humör.”

fatta att segling var ballt. Det var ballt att tävla mot andra, men också att bara vara ute och segla och tävla mot naturen och havet, förklarade han.

– Det var hela tiden ett äventyr och spänning, ett adrenalinflöde som jag gillade.

I HAVERDAL BLEV OLSSON snabbt del av det första HSSS-gänget.

– Jag tränade som bara den de där åren – hela sommarloven gick åt, jag var ute varje dag. Jag seglade min OK-jolle och senare Trapezjolle, nr 164 – en jäkligt tuff båt. Det var med den som jag började förstå att jag kanske skulle kunna bli hyfsat bra på segling. Det var alltid stora fält av båtar i varje Trapez-tävling så man hade många båtar att jämföra med och jag började begripa vad det är som får en båt att gå fort.

Hans kompisar från den tiden minns honom som en sällsynt multitalang, bra på en rad sporter utöver segling.

– Han var tidigt lite ”Kungen av Haverdal”, en väldigt rolig och karismatisk kille och jämt glad. När hans karriär startade och han blev lite äldre så träffade man honom ofta bara några gånger per sommar för han tävlade ju så mycket, säger Kerstin ”Esse” Camitz.

Christer Hovstadius minns inte minst Magnus Olssons förkärlek för dåligt väder:

– Mange tävlade mest av alla och dök upp i Haverdal mellan varven med sina seglarkompisar som var rätt tuffa killar (skratt). Han hade ju stjärnstatus redan då. Han stack ut i sin Trapez och senare i sin 505-jolle i fruktansvärt hårt väder och fick oss andra att känna oss lite små.

Claes Gottlieb som gick i samma klass som Olsson på Bromma läroverk under gymnasieåren.

– Han var enormt färgstark – och kul. Han är dessutom den enda person jag känner till som blivit utsparkad från lumpen, ”redan efter tre dagar sa dom till mig att jag skulle gå hem och mogna i ett år”, förklarade han när jag frågade vad som hänt.

Under de här åren reste Magnus Olsson ständigt till olika regattor, både utrikes och runt om i Sverige.

– Jag och min polare Göran tränade en sensommar särskilt mycket i Haverdal inför ett internationellt Trapez-SM i Limhamn med över 150 båtar anmälda. Det blåste tuffa sensommarvindar i bukten, kuling varenda dag. Så vi lärde oss verkligen att segla i stora vågor och hård vind under de förberedelserna. Men hela tävlingen blev tyvärr inställd till slut på grund av att kulingvindarna aldrig avtog.

Olsson bytte senare till 505-jolle och vann bland annat två SM. Han dök med jämna mellanrum upp i Haverdal med sin pippigula och senare sin bruna ”Five”.

– HSSS var en jäkligt ball och anspråkslös klubb, den har alltid legat mig varmt om hjärtat. Och det var verkligen

idealiska förhållanden för segelträning i den bukten. Jag tog dit halva flottan av 505-seglare från Stockholm en sommar. Vi fick ju inte plats i vår lilla sommarstuga så vi tältade på tomten, tränade och levde rövare i Tylösand.

Magnus Olsson blev professionell seglare 1976. Året därpå representerade han Sverige i America's Cup med båtkonstruktören och seglaren Pelle Petterson som skeppare. Sex Whitbread Round The World Race/Volvo Ocean Race följde. Han var med och vann den prestigefyllda tävlingen 1997–1998.

– Jag har fått ägna hela mitt liv åt något jag älskar, något jag har en enorm passion för. Jag känner mig väldigt privilegierad, sade han efter intervjun på Skeppsbron i Stockholm.

MATS EGELIUS MINNS I DAG särskilt hur Olsson när han var äldre och en etablerad fixstjärna i havskappseglingens värld flera somrar ändå deltog i HSSS-tävlingar i en äldre Laser.

– Han var så prestigelös. Han hade en båt som inte var lika bra som några av de andra och vann inte, men var ändå med och ställde upp i KM med sitt glada humör.

Niclas Frising, en av HSSS allra största kappseglingstalanger, seglade också mot Olsson på hemmaplan.

– Jag mötte honom i KM, men också i flera tisdagsseglingar, han var alltid ett enda stort garv hela tiden, han var en väldigt kul person och full av historier.

Frising frågade Magnus Olsson efter en tävling i Haverdal om de inte kunde segla ihop någon gång också på Intrum Justitia. Den extrema havskappseglingsbåten som Olsson kom tvåa i Volvo Ocean Race med 1994.

Olsson nappade utan betänketid.

– Han frågade direkt: ”Vad gör du på tisdag?” När jag svarade att jag inte hade något särskilt bestämt föreslog Mange att jag skulle komma till Göteborg och segla ner Intrum Justitia till Helsingborg, så jag stack förstås dit. Det var magiskt. Vi gick ut från Göteborgs hamn i tio, femton, knop fast det bara blåste högst fem sekundmeter. Jag fick stå vakt mitt i natten och styrde båten förbi Kullens fyr under en stjärnklar himmel, helt otroligt, säger Niclas Frising.

MAGNUS ”MANGE” OLSSON AVLED våren 2013 i sviterna av en stroke, han blev 64 år. Vid tiden för sin bortgång var han engagerad som coach och mentor för en kvinnlig besättning inför Volvo Ocean Race 2014. I en minnestext i branschtidningen Search Magazine underströk Richard Brisius Magnus Olssons betydelse för seglarsporten:

– Få förstår hur mycket han har betytt för Sveriges roll inom havskappseglingen. Han är en förebild och ikon i seglingens värld. Han har byggt upp ett positivt rykte för Sverige som havskappseglingnation som kommer att leva vidare. //

Gemenskapen och det sociala livet i HSSS

// TEXT GEORG CEDERSKOG

* ATT SEGLA MÅ HA VARIT KÄRNVERKSAMHETEN under dessa femtio HSSS-år. Fast utan allt hårt arbete i styrelsen, i följesbåtarna och på Båtabacken hade klubben 2018 sannerligen aldrig kunnat fylla jämt.

Gemenskapen har svetsat samman medlemmarna, unga som äldre.

HSSS-lådan, inköpt i skånska Åstorp 1968, blev omedelbart en samlingsplats. Det var på Båtabacken alla var, konstaterar Kerstin "Esse" Camitz, dotter till klubbens initiativtagare Stig Lindgren.

– Vi var verkligen där jämt. Var det vackert väder så packade man sin lilla påse med handduk och var det inte kappsegling så seglade man bort till stranden och drog upp båtarna och var där hela dagen innan man fick kryssa hem för att äta middag – det var av någon anledning alltid kryss på hemvägen ... Och på kvällen så sågs man igen nere vid lådan och bestämde vad man skulle göra, minns hon.

– Vi var ett riktigt stort HSSS-gäng. Jag höll på att segla jolle nere vid Båtabacken om somrarna ända till jag fick barn 1984.

UTFLYKTER TILL TYLÖSAND ELLER FÖR ATT köpa hämtpizzor förekom liksom fotboll eller Burkenlekar i Anckerbyn. Oftare dock grillfester i dynerna eller uppe på Skallen stilsäkert gitarrkomp av Claes Gottlieb, en av de allra första medlemmarna i styrelsen.

Christer Hovstadius beskriver också hur HSSS snabbt blev mycket mer än en enbart en förening för seglare. Det var genom klubben man träffade nya kompisar. Kompisar från olika delar av Sverige som man sedan umgicks med hela somrarna.

– Man seglade tillsammans och hängde på Båtabacken eller Margits kiosk som då hade flipperspel och dessutom en svartvit-tv som man kunde titta på under kvällarna.

Lars Wester, en del av samma gäng, beskriver kompisskapet och utflykterna till stranden eller Skallen som så oemotståndliga att han inte ville missa en enda kväll:

– Jag kommer ihåg hur mina föräldrar ville att man skulle följa med för att fira någon morbrors eller mosters födelsedag, men det var ju pest. Det kunde ju inte vara värre för just den kvällens skulle det ju kunna hända något väldigt trevligt och spännande i vårt gäng.

Mats Egelius, en annan urnedlem i styrelsen, instämmer.

– Fram till att jag var 25 år var Båtabacken samlingspunkten varje dag om somrarna. Och efter man ätit middag hemma så samlades man igen på kvällen. HSSS blev navet för ens sociala liv, men det var seglingen som var grunden.

Intresset för seglandet har bestått i denna första

generationen HSSS:are. Anders Jidestål har för närvarande hela fyra segelbåtar i olika storlekar, Mats Egelius har genom åren seglat både kölbåt i Stockholms skärgård. Kerstin "Esse" Camitz kryssar sedan många år varje år i en Grinde ritad av danske Per Bruun. Lars Wester har tävlat med bland annat en X-79:a. Numera seglar han Hobie 16-katamaran och en Pelle Petterson-designad C55:a.

– Det går ju inte att sluta segla, då skulle livet blekna, slår han fast. Och alla mina tre barn har blivit seglingsintresserade, vilket man ju hoppades på.

MIKAEL STOCK LERVIK, SJÄLV SJUTTIOALIST, återkommer också till allt det sociala kring seglandet under 1990-talet när han var som mest aktiv. Grillkvällarna. Fotbollsmatcherna. Videokvällarna med filmer som hade koppling till båtliv, som Tage Danielssons "Att angöra en brygga". Särskilt väl kommer han ihåg den magiska VM-sommaren 1994 när Sverige tog brons och fotbollen och seglandet flöt ihop.

– Vi var uppe på nätterna och såg alla matcherna och när man cyklade hem 03.30 så lyste det överallt i husen och solen var på väg upp. Sedan sov man en kort stund innan det var dags att sticka ner till seglarskolan igen, kommer han ihåg.

– Det som fortfarande är så häftigt med klubben är att man som instruktör jobbar ihop med yngre elever. På det viset växer ens kompisgäng och generationsgränserna suddas ut. Med åren blir man inte längre lika aktiv dagligen, fast då träffar man andra äldre medlemmar på Båtabacken som också gått i seglarskolan och kappseglat. Alla har likadana erfarenheter. På det viset tillhör vi samma gemenskap oavsett ålder, betonar Mikael Stock Lervik.

– Jag fick kompisar under de där åren som jag fortfarande umgås med. Jag hoppas verkligen att mina barn kommer att gå i seglarskolan framöver.

ARBETET I HSSS FORTSÄTTER. 50-årsjubileet sammanfaller med invigningen av klubbens splitter nya husvagn på hjul. En samlingspunkt för framtiden mitt bland strandrågen, dynerna och sanden.

– Den nya klubbstugan har blivit väldigt bra tycker jag, den smälter in väldigt fint i strandmiljön, berömmar Mats Egelius, arkitekt till yrket.

– Det är också mycket bra att HSSS har fått vara kvar på Båtabacken. Den stranden och bukten och nordvästvindarna är ju ändå basen. Båda mina söner (Simon och Tor) har redan gått i seglarskolan och nu har jag ett sjuårigt barnbarn som det snart är dags för att lära sig segla. Det känns väldigt kul när man varit med i HSSS från början. //

Lennart Petersson, "gammal" ordförande

Varför Haverdal, varför segling?

* SOMMAREN 1954 BÖRJADE MINA FÖRÄLDRAR bygga en sommarstuga i Haverdalsbyn i Haverdal. Då började min sommarvistelse här. Jag gifte mig med Mariann, vi har tre barn och vi kände att vi ville ha något eget. 1975 köpte vi en egen stuga på samma område.

Mariann är lärare och åkte tillsammans med barnen alltid ner till Haverdal samma dag som skolan slutade och kom i princip hem dagen innan den började.

Då började mina tankar om att vad jag kunde göra för att barnen skulle vilja följa med även när de kom upp i tonåren. Kanske segling vore något att tänka på? Sagt och gjort! Jag anmälde mig till kurs i Jönköping där man fick bygga sin egen optimistjolle. Det blev en fantastiskt fin mahognybåt. Vi köpte ett blågult segel och döpte den till Franka efter våra barn FRedrik, ANders KAarin. Nu blev det så att Fredrik var den som kände mest för seglingen. Kanske var det något annat som drog, för de två andra övergav inte heller Haverdal.

1976 började Fredrik i seglarskolan. Det passade honom perfekt och han tyckte det var jätteroligt.

Snart började han som "dykare". Det var ett uttryck som Fredrik tillsammans med kompisar på seglingen myntade. Det är alltså en liten smidig flicka eller pojke med seglarkunskaper som kan sitta med i osäkra elevers optimister. Som förälder blev jag nu mer och mer involverad i HSSS och vistades mycket nere vid Båtabacken. Cykeln packades med badgrejor och matsäck för att vara där och ha uppsikt.

1981 övertog jag ordförandeskapet efter Peter Åberg. Min hustru Mariann tog hand om seglarskolan och Fredrik hade då börjat gå instruktörsutbildning. Då började verkligen seglingen komma in i vårt liv. Men oj, vad många roliga stunder det blev. Det fanns en röd räddningsbåt vars motor sällan eller aldrig fungerade. Jag jobbade i Jönköping en stor del av sommaren så det blev Mariann som ofta fick åka in till "Palten" vid flygfältet (han var bra på båtmotorer trodde vi). Ibland var lånade också snälla medlemmar ut sina motorer.

Seglarskolan i HSSS tog ganska mycket tid. Många föräldrar ringde och en del tyckte att det var bra "barnpassning" några

förmiddagar i veckan. Men till största delen var det väldigt trevligt och det blev många nya kontakter under de åren.

Tävlingarna var – med Haverdals mått räknat – stora på den tiden. Haverdal Open gick över både lördag och söndag. 2+2 seglingar med insegling mellan varje delsegling. Hela helgen gick i tävlingens tecken. Man packade matsäck för hela dagen och var det fint väder badade man mellan varven. De som inte seglade eller satt i räddningsbåtarna på havet arbetade i husvagnen som "sambandscentral". De fick med walkie-talkies in resultaten från båtarna ute på havet – vilket var en cirkus många gånger för det var mer regel än undantag att förbindelsen inte fungerade.

Klubbmästerskapen, KM, seglades också över lördag-söndag med samma koncept som Haverdal Open. Under min tid var det ofta vår Fredrik samt Patrik Nilsson och Mikael Bengtsson som tampades om förstapriset. Efter KM började vi ha "vuxenfester" på kvällen. Jag kommer bland annat ihåg en gång då vi var på Ringenäs Golfklubb, en trevlig kväll med god mat och dans.

Vi hade ju även fester tillsammans med Haverdals tennisklubb. I början var dessa i Västerhagsparken, senare i Barnstugan. Sedan var det naturligtvis den traditionella och trevliga familjefesten på stranden (vid första dasset). Vid den här tiden hade också familjens "flotta" utökats med en E-jolle och en Laserjolle.

Jag försökte också segla en hel del, men det fick ju vara bra väder då. En gång var det så bra att vi knappt kom hem: Vi var några seglare som skulle runda Tylön. Det var en fantastisk dag, men när kvällen närmade sig blev det stiltje. Jag lyckades segla hem, men några fick gå in vid Ringenäs och bli hämtade med bil. Sedan kunde det naturligtvis vara precis tvärtom vissa gånger. Det började blåsa upp och det blev väldigt mycket badande.

Lasern har jag fortfarande kvar. Men nu är det mest Fredrik som använder den.

NÄR MAN BÖRJAR SKRIVA NER OCH BLICKA TILLBAKA blir man väldigt nostalgisk. Man inser vilken fantastisk rolig och trevlig tid detta var. Många vänner fick vi under seglartiden. Många av ungdomarna träffas ju nu varje sommar och håller även kontakt under vintern. En del av dem ser sig om efter egna stugor i Haverdal eller har redan köpt.

Visst är det så att tiden med seglingen har bidragit till att hjärtat klappar extra hårt för Haverdal. 1985 slutade jag som ordförande efter fyra fantastiskt roliga år.

En gång Haverdal alltid Haverdal. Många hälsningar från en "gammal" ordförande. Hoppas att vi ses till sommaren! //

Årets nybörjarkurs framför den nya husvagnen.

Seglarskolan på Båtabacken

// TEXT GEORG CEDERSKOG

* HSSS ARRANGERADE DEN FÖRSTA seglarskolan i början av 1970-talet. Kerstin ”Esse” Camitz och Anders ”Snubbe” Rodny, Mothjolleseglare, instruerade i begynnelsen nybörjare på egen hand och i liten skala. Snart växte dock seglarskolan och blivande instruktörer fick genomgå utbildningar för uppdraget och utrustningen förbättrades. Den röda motorbåten med katamaranskrov är sedan många år ersatt med ribbåtar och modernare utombordsmotorer. Dessutom finns från och med nu, 2018, en splitt ny klubbstuga att samlas i och värma sig i. Den gamla medfarna husvagnen från 2006 – klubbens tredje i ordningen – har gjort sitt.

Redan i samband med HSSS 30-årsjubileum uppmärksammades det stora och ihållande intresset för klubbens seglarskola. Som en påminnelse om hur många elever som årligen passerat Båtabacken presenterades i jubileumsskriften statistik från 1977 till 1997 för både nybörjar- och fortsättningselever. Under dessa tjugo år fick i genomsnitt 56 elever varje sommar lära sig segla. Toppnoteringen var då 72 unga respektive vuxna seglingssugna. Intresset för att lära sig behärska segel, skot, centerbord och roder har bestått. Seglarskolan har under de tjugo år som gått sedan 30-årsfirandet fortsatt att locka små och stora elever (trots somliga både kalla och urblöta somrar).

Jörgen Allgulander, HSSS-ordförande 2009–2016, gick själv i seglarskolan 1974 som nioåring. Han började instruera nybörjare fyra år senare. Redan då genomgick HSSS ledare Svenska Seglarförbundets instruktörsutbildningar.

– Principerna för seglarskolan är fortfarande desamma nu som då, även om intresset för kappsegling har minskat, säger han.

– När jag började i klubben hade alla egna båtar. Det kunde ligga fyrtio optimister på Båtabacken varav bara tre var klubbens, och då blir det förstås en häftigare grej att kappsegla. Men det är ju också högre priser i dag på tävlingsbåtar, påpekar han.

Allgulander ser hur intresset för att jobba som dykare eller instruktör i klubben fortfarande är starkt. En sommar med riktigt bedrövligt väder resulterar dock ofrånkomligt i färre elever.

– Seglarskolan är väldigt väderkänslig och därför förändras elevantalet från år till år. Men vi har haft toppar på över åttio elever också under 2010-talet då vi också haft kurser för unga och vuxna i katamaraner, säger han.

MIKAEL STOCK LERVIK ARBETADE SOM dykare och instruktör i seglarskolan mellan 1994 och 2003. Hans Laser kommer fortfarande i vattnet då och då och han har dessutom en vindsurfingbräda. Numera seglar han dock främst kölbåt och i tävlingar som Tjörn Runt, Bohusracet och Byxellkrokentävlingen. Hans plan är att sätta sina båda pojkar i seglarskolan när de hunnit bli nio år.

– Att jobba som instruktör är en fantastisk upplevelse och det har givit mig så otroligt mycket. De strapatser som man

är med om ute till havs som instruktör i fölgebåten är väldigt lärorika – man lär sig sjömanskap, att hantera och respektera havet och att ta det lugnt även när Haverdalsbukten inte är så snäll. Havet ligger på här. Jag har haft jättestor nytta av allt det här när jag seglat i olika delar av Europa och i Karibien med – och när det blåste 20 sekundmeter under Tjörn Runt, konstaterar han.

Att jobba som HSSS-instruktör är också en väldigt handfast ledarutbildning påpekar han.

– Att få se utvecklingen hos eleverna och de olika stadierna som de går igenom är också något man möter i arbetslivet. Att lära sig att ta ibland obekväma beslut – till exempel om det blåser för mycket för att låta eleverna segla – är också otroligt nyttigt, säger Mikael Stock Lervik som till vardags arbetar som projektledare.

ELEVER, DYKARE OCH INSTRUKTÖRER ÄR I DAG klubbens hjärta, utöver de årliga KM-seglingarna. Men utan stöttning och hjälteinsatser från de så kallade ”seglar-mammorna” och ”seglarpapporna” på Båtabacken hade HSSS seglarskola aldrig kunnat existera i femtio år. Det kan inte nog upprepas.

Maria Allgulander blev 2005 en av Båtabackens många ansvariga eldsjälar och arbetade 2009–2017 med seglarskolan ihop med bland andra Katarina Norrgård och Kristina Tödt. Ett grannliga arbete som omfattar schemaläggning, bokning av instruktörer, kurser och ledar- och livräddningsutbildningar, utvärderingar av skolverksamheten varje vecka och hundratals praktiska utmaningar som dyker upp och måste lösas.

EVA JOHANSSON HOVSTADIUS KAN INTE NOG berömma det arbete som alla frivilliga på Båtabacken bidrar med.

– De gör ett jättebra jobb. Och det som är så oerhört tufft och bra med den här klubben är att ledarna i seglarskolan är unga vuxna, men kan ändå leka med barn och tycker det är kul och samlar alla för att spela fotboll på kvällarna. De visar ett fantastiskt social engagemang, understryker hon.

Maria Allgulander håller med.

– Klubben har jobbat tydligt med att alla måste hjälpas åt

och instruktörerna är väldigt måna om att alla ska få vara med. Dessutom är de försiktiga med att ta ut eleverna på havet om det är dåligt väder. De dagar när vädret inte tillåter segling ordnar de istället en massa lekar, sporter och fiskar krabbor.

Vad är det bästa med att jobba inom HSSS?

– Att få se ungdomarna utvecklas och just hur goa de är mot varandra. Men det är förstås också det sociala, vi har varit fem familjer – min, familjen Hovstadius, Norrgård, Tödt och Strandberg – under de här åren som jobbat och umgåtts väldigt intensivt, svarar hon.

FÖR INSTRUKTÖRERNA OCH DYKARNA är seglarskolan på Båtabacken dessutom en svårslagen möjlighet att få vara i Haverdal en hel sommar och samtidigt tjäna en slant.

Nittonåriga Hedda Strandberg kallar det ”världens bästa sommarjobb”. Hon började utbilda elever 2012

– Som seglarledare får du vara ute på havet, vara med underbara barn och träffa jättekul människor. Du utvecklas varje dag som ledare för man blir ju tvungen att bara slänga sig in i olika situationer och lösa dem. Och så får man väldigt många kompisar. Även om man ska jobba mellan 09.00 och 13.00 så stannar man ofta kvar och hänger på Båtabacken till kvällen, det är ju som ens egen lilla sommarfamilj som man jobbar med på Båtabacken. Man är alltid glad när man går dit, säger hon.

Mats Egelius har nu följt HSSS i fem decennier.

I backspeglarna tror han att det varit en nackdel för återväxten av kappseglare att jollesporten blivit så materialfokuserad och dyr med åren.

– Det gäller ju väldigt många sporter i dag. Både Anckerbyn och Tältbyn hade egna fotbollslag när vi var unga, då var det breddidrott som gällde och alla fick vara med. I dag är all sportverksamhet så enormt specialiserad med idrotts-gymnasier och utvecklingslag redan för de väldigt unga, påminner han och lyfter fram somrarna på Båtabacken som ett glädjande exempel på motsatsen.

– Det är fortfarande så enkelt att få vara med i klubben och lära sig segla även om man inte har en egen båt. På det viset är det särskilt kul att HSSS seglarskola fortfarande finns kvar här i Haverdal. //

Två ordföranden summerar tio år med HSSS

Härliga grillfester och kappseglingar, läckande klubbstugor, allt fler brädseglare – och Gudrun

// TEXT **PER GUSTAFSSON** (ORDFÖRANDE 1998–2001)
TEXT **ANDERS CARLSSON** (ORDFÖRANDE 2001–2007)
MÅLNING (BESKUREN) **ANDERS GABRIELSSON**

* DE SENASTE TIO ÅREN HAR DET VARIT fullt av aktiviteter, även om vi säkert alla haft ännu högre ambitioner.

Cirka 30 instruktörer och lika många dykare har utbildats och arbetat i vår förening. Alltid med humöret på topp och redo för att utbilda och underhålla seglarskoleeleverna till havs och på land.

Seglarskolan har blivit kärnan i vår verksamhet, en fantastisk skola både för elever och instruktörer. Vi kan alla vara stolta att vi haft över åttahundra elever.

EN ANNAN HÖJDPUNKT under somrarna har varit våra mycket välbesökta grillfester. Nästan alltid har vi haft Haverdalsväder, alltså varmt och med svaga vindar. 35-årsjubileet var en succé. Efter en stormig och regnig dag klarnade det upp och med några tält i Malmströms trädgård kunde festen börja.

Vår kära klubbstuga i form av en gedigen husvagn byts ut. Den gamla var mycket vackert dekorerad, tack vare våra konstnärliga instruktörer och dykare, men läckte och gick till slut inte att flytta utan hjälp av lyftkran. Den hittade ett nytt hem på tippen.

Följebåtar är ett annat kul tema. Vår trotjänare är nu

upprustad, ny motor med elstart gör det förmodligen lättare att starta. Problemet att det är tungt att dra upp den på land har vi dock inte lyckats lösa på något bra sätt. En liten gummibåt har vi skaffat som verkar riktigt bra för seglarskolan.

Stormen Gudrun förändrade stranden vid Båtabacken markant. Dynerna flyttades och av all tång som spolades upp blev det ett meterhögt buskage på sandstranden. Tack vara kommunen fick vi dock sanden tillbaka innan seglarskolan skulle börja.

DE SENASTE ÅREN HAR VI ANORDNAT två tävlingar per säsong, Glassbåtens Cup och klubbmästerskap, med stort intresse både från lokala seglare och seglare från grannklubbarna i Halmstad, Falkenberg och Varberg.

Brädseglingen har verkligen tagit fart under de senaste åren.

Det finns ett stort intresse både från ungdomar som växt ur optimistjollen och från lite äldre barn.

Och de är inte konstigt – vi har en av Sveriges finaste stränder för brädsegling. //

En dykare och seglarinstruktör minns sitt 1990-tal på Båtabacken

Visst var det bättre förr!

* **SOMRARNAS VARMARE**, folk var mer engagerade och HSSS var mer en mer aktiv klubb...eller?

Sommaren 1993. Undertecknad, då dykare i HSSS seglar-skola, vaknar av väckarklockan. Klockan är halv åtta och det är dags för kurs. Det ösregnar ute och termometern visar 9 grader – jag vill bara vända mig om och somna om. Kommer ner till Båtabacken och alla elever är där. Efter en hel vecka av blåst så orkar vi bara inte ställa in i dag också. Det blåser rejält mycket och går stora vågor, men instruktören tycker att vi ska ta med eleverna en sväng i motorbåten bara för att komma ut lite på havet. Vi sjösätter den vita motorbåten och instruktören börjar ro. Ett tag, två tag, crackkkkkk – ena åran går av. Bara att driva i land och dra upp motorbåten igen.

Sommaren 1996. Första kursen för året, första veckan efter midsommar. Jag är ensam instruktör och inga dykare finns tillgängliga, men hittar ung adept från året innan, egentligen för ung. Första dagen finns inga bojar. Dessa hade hösten innan lånats ut till Skallkroken inför någon tävling. Hittar de gamla nummerade plastdunkarna (typ 100 liter), i dassets förråd. Kombinerat med ett laserskot som lina och delarna till HSSS gamla surfsimulator som sänke får jag ihop en halvwindsbana även denna dag. Och kör inte över några elever trots att ratten på motorbåten är felmonterad efter service – svänger man åt höger så gick båten åt vänster ...

Men någonting måste ju ha varit bra.

SOMMAREN 1994. Man vaknar motvilligt och släpar sig ner till Båtabacken efter nattens match i fotbolls-VM i USA. Nätter då man cyklar hem från sina instruktörskollegor genom Haverdal vid halv fyra på morgonen och ser hur det lyser i nästan

varenda stuga. Seglarskolan går som aldrig förr och eleverna seglar sönder roder som aldrig förr (rekordet var fem på en dag). För att trygga framtiden köper HSSS upp hela västkustens lager på optimistroder (endast fem roderblad går att uppbringa).

SOMMAREN 1995. Mange Olsson tar en ganska blåsig dag sin Laser och kommer spontant ut och sparrar mina elever som tränar starter. De är omåttligt stolta när vi kommer in till stranden. Det är också sommaren när vi på nära håll studerar begreppet "diffusion". På fredagarna gör man utflykt till stranden – så är det bara även om det är dimma! Väl ute på vattnet sticker alla barn åt varsitt håll, alla är helt säkra på att just de är på väg mot stranden. Vi instruktörer får ta fram våra vallhundsinstinkter och formligen fösa iväg skocken av optimistjollar mot den verkliga stranden.

MEN MINA ALLRA VARMASTE minnena är de stunder när man verkligen nådde fram till sina elever:

När någon knäckte koden. När man plötsligt ser hur en optimist slutar fladdra fram och tillbaka. Kursen stabiliseras, båten tar fart och siktar stint in sig på en boj. Från att upprepat ha skrikit "rodret till dig", så tystnar man och tänker "nu ska jag bara vara tyst, för nu händer det!"

När man påverkade någon annans liv genom att förmedla kärleken till havet och seglingen. Som när tre av mina elever i min absolut sista HSSS-kurs gick vidare till att själva bli dykare och instruktörer.

// TEXT MIKAEL STOCK

Folke Hjalmer ser tillbaka på 1980–2018

Glimtar ur HSSS-nytt

Nedanstående kavalkad ur HSSS-nytt 1980 till 2007 är hämtad in extenso med några små ändringar ur HSSS-nytt 2008 och innehåller glimtar från alla nummer och några informationsblad.

* ENLIGT ANNALERNA TILLKOM INFORMATIONSBLADET HSSS Centerbordet redan 1970 och följdes året därpå av HSSS-nytt. Eftersom jag under några år var huvudansvarig för tidningen har jag kvar alla HSSS-nytt från 1980 till 2007.

1980 Vi börjar med 1980. Ordföranden Peter Åberg uppmanar då medlemmarna att träningssegla mer trots det dåliga vädret. Det året gjorde också Annette Allgulander en insats för att öka intresset hos flickorna ”framtiden bygger på oss tjejer”. I all blygsamhet måste skribenten av denna kavalkad konstatera att dotter Karin, 9 år, fick hela sitt handskrivna brev publicerat i tidningen: ”Jag tycker att det är roligt att segla. Fast ibland är det otäckt.”

1982 Nye ordföranden Lennart Petersson önskar sig 1982 en riktig sommar. Temat brädsegling fortsätter. Göran Granerus skriver under rubriken Från havskappsegling till brädsegling om hur det är att segla Gotland Runt och om sina vedermödor att börja segla bräda. Men ”skillnaden mellan brädsegling och havskappsegling är således inte stor om man ser till det känslomässiga upplevandet och det är ju det som är det viktigaste”, understryker han.

1984 Klubbmästarna i Optimist, E-jolle och Laser skriver 1984 om sina upplevelser. Den som vann klubbmästerskapen i Laser-klassen skriver under pseudonymen Pumpan och vem det är skall inte avslöjas här eftersom preskriptionstiden för att ta tillbaka medaljen kanske inte har gått ut. Läs och begrunda: ”Jag vill passa på att tacka startbåt och rundningsbåt, som blundade i rätt ögonblick”.

1985 Som en del vet är Gubbseglingen något som jag satt en ära i att komma sist i med vår gamla optimist. En som hade ett annat mål första gången han seglade var Stig Axheden som lyckligt skriver 1985: ”På slören höll jag på att bli uppåkt av både Gunilla (som kom tvåa) och Björn (som kom trea). Jag klarade mig endast på färre misstag och större tur”. Vi har ett internationellt inslag i HSSS-nytt detta år. Stina Wikström skriver under rubriken Sejler-sommeren 1984 om föregående års tävlingar: ”Haverdal Open og KM gick ikke så godt for mig. Det blæste ret meget, så jeg fik lov at merke, at der skulle en hel del træning till, for at jeg skull kunne klare at sejle godt i hårdt vejr.”

1986 Den nye ordföranden Lars Persson 1986 tar upp frågan om klubbens aktiviteter och skriver: ”Viktigt för oss är att ta väl hand om de unga seglarna. Det gör vi bäst genom att intressera dem för våra tränings- och poängseglingar”. Magnus Jonson berättar i tidningen om hur det är att vara dykare: ”När en hel vecka har gått, så brukar vi åka bort till stranden och sola och bada. Det är nog det roligaste på hela veckan.”

1987 1987 får vi en ny ordförande igen i Curt Nilsson som noterar: ”En tråkig nyhet inför seglarsommaren är att vi inte fått något bidrag från Halmstad kommun till en ny räddningsbåt som vi så väl behöver.”

1989 HSSS-nytt 1989 ägnas naturligtvis åt 20-årsjubileet. En kort sammanfattning om vad som hänt under åren avslutas med hur ”Lillemor Wikströms tal värmdde och efter avslutad festlighet var alla överens om att HSSS alltid kommer att bestå och så sjöngs HSSS-visan som också finns i tidningen”. Kristina Gunnarsson skriver livligt om att gå E-jollekurs: ”Vi hade väldigt kul när vi var ute och seglade. Klart snabbast bland kursdeltagarna var Gunilla Hjalmer. Min landkrabba till moder trodde (märk tempus) att jag var på väg till havs när instruktörerna skrek: ’skota hem!’”

1990 Klubbens nya ordförande Stina Wikström kunde i 1990 års HSSS-nytt glädja sig åt att sommaren 1989 var en fin seglarsommar med strålande väder och många segel på havet. Några av klubbens seglare har detta år deltagit i större tävlingar och Jonas Persson deltog i JSM för E-jolle 1989 och kvalificerade sig för JNM-plats i Bergen. ”Jag var väldigt nöjd efter en vecka”, kommenterar han.

1992 Gubb – och Gumseglingen kom att dominera 1992. Dels kunde vi läsa om en familjekamp där gumman vann men gubben menade: ”Jag kommer att föreslå styrelsen att under 1992 smälta ner bucklan, för det kan väl inte var så att gumman förtjänade priset! ELLER? Och anonymiteten motiveras med: det kan finnas näbbgäddor i vattnet i år”. Och segraren i Gubb – och Gumseglingen Mats Egelius skriver lite historia – han började segla OK-jolle 1964 – och avslutar med: ”Jag hade fått det psykologiska övertaget och kunde ohotad gå i mål!”

1993 Och så var det dags för ännu en ny ordförande Jan Frising som 1993 bland annat berättar om nya banor i kappseglingar och tar för första gången upp frågan om en Laser till klubben. Ännu en kölbåtsseglare Berra Romanus berättar: ”Efter timmar av bad och kravlande upp på brådan inser jag sanningen: brädsegling passar inte och är omöjligt att lära sig. Nå, vad annat är möjligt där man inte skulle behöva känna sig som en nybörjare? E-jolle? Verkade vid snabbesiktning kräva ungdomlig vighet”. Och så blev Berra en flitig Laserseglare.

1994 Nu var det jubileum igen. Rigmor Gunnarsson om 25-årsjubileet året före. Vem visste till exempel att ”LÅDAN”, klubbens stolthet och samlingsplats inköptes 1968 på en auktion i Åstorp i Skåne och är fraktad hit av entusiastiska föräldrar vilket Stig Wester en av de första ordförandena i klubben berättat. Och Mikael Stock Lervik brister ut: ”Vad skulle Haverdal bli UTAN HSSS... Tänk om hela Båtabacken låg still och öde hela sommaren.”

1995 Då och då har nybörjare i HSSS skrivit, men inte så ofta: Linnea Lundberg berättar 1995 att hon var nio år när hon började segla året innan: ”(Vi) fick börja segla redan första dagen. Det var kul, fast lite otäckt. När jag satt i båten kom jag inte ihåg hur man skulle göra och båten drev iväg. Men då kom Anna (Hjalmers) och hämtade mig”. Och så kan man läsa om en termin på Västerviks Seglarymnasium som Niclas Frising gick: ”Vill du segla på skoltid och ha jätteroligt? Sök till något seglarymnasium”, var rådet.

1997 Sedan traditionen med Pröva-på-dagen startades 1992 så har det inte skrivits mycket om den dagen, men Chris och Ingela Stock berättar om den 1997 och noterar att sedan detta initiativ togs ”har vädret varit på vår sida – ända till sommaren 1996. Då blåste det rejält från nord-väst”. Inga seglingar blev av, men i stället för seglingar kom det förbi många som pratade: deras närvaro förvandlade dagen till en social träff”.

1998 Ännu en ny ordförande. Per Gustafsson tillträder och skriver 1998: ”Denna sommar kommer att bli speciell. Det är nämligen 30 år sedan HSSS bildades av hängivna seglarföräldrar”. I den krönika som skrevs det året får man lära sig mycket om klubben, men man kan också läsa ”Segla till Västindien – att tänka på” där Jonas Persson ger goda råd inför en sådan segling: ”Tag dig ned till Antibes. Knacka på varenda segelbåt du råkar gå förbi. Fråga om överseglingar – inte om de har plats, utan om de behöver en gast”, skriver han.

1999 Även 1999 knyts tidningen till 30-årsjubileet. ”Förra gången vi jubilerade så hade vi ordnat fest på Båtabacken, men sommaren 1998 kunde man inte lita på något så då blev vår nya klubblok Haverdals Byskola. ”Det stora ögonblicket för många särskilt de yngre var när Whitbreadsegelaren Magnus Olsson med fantastiska bilder och en enorm inlevelse berättade hur det var att vinna i Whitbreadseglingen.”

2000 Tidningen bestod av bara en A4-sida jämte protokollet. Ordföranden skriver: ”Nu kommer den nya tekniken in till HSSS. Det är slut med de gamla tidningarna som varit en fin följetong genom åren.” Information kommer i stället kunna hämtas på HSSS hemsida.

■ HSSS ordföranden genom åren

1968–1971	Björn Lilliehöök
1971–1973	Gunnar Wakter
1973–1974	Stig Wakter
1974–1976	Börje Nordberg
1976–1979	Gösta Nilsson
1979–1981	Peter Åberg
1981–1985	Lennart Petersson
1985–1986	Lars Persson
1986–1990	Curt Nilsson
1990–1993	Stina Wikström
1993–1997	Jan Frising
1997–2001	Per Gustafsson
2001–2008	Anders Carlsson
2009–2016	Jörgen Allgulander
2017–	Fredrik Sjövall

2001 Året därpå är en tillbakagång till ett tunt häfte där den nye ordföranden Anders Carlsson skriver: ”Ännu en gång hoppas jag få en riktigt varm och, eftersom jag dammat av windsurfingbrådan efter nästan 15 år, blåsig sommar.” Man kan också läsa om Hallands djurliv skrivet av Joel Nordenskjöld Olsén och Cathis Z: ”Det som slog forskarna med störst häpnad var dock de fynd som gjordes vid de halländska sandstränderna. Vid regniga dagar kryper urgarna av släktet homo sapiens in i deras tränga husvagnar.”

2002 Sommar kommer! hälsar ordföranden 2002 och skriver: ”HSSS är i dag en annan klubb än när jag själv var aktiv seglare på 70-talet. Då var tävlingsverksamheten helt dominerande.” Man kan också läsa om ”hur man på mest påfrestande sätt tar sig från Stockholm till Halmstad” skrivet av Mikael Stock och Lars-Johan Gunnarsson – med H-båt!

2003 2003 finns en hälsning från Joel Nordenskjöld Olsén och Linn Hallquist att läsa: ”Efter många år som kaptener på Båtabackens skuta har vi nu överlämnat rodet till de yngre. Det är med visst vemod men med stor glädje som vi ser våra egna små tjuvtrande och olydiga elever som fullfjädrade instruktörer”. Vi kan också läsa om seglatsen i Medelhavet som Frida Alderin och Linnea Lundberg gjorde: ”Föreställ er att segla under kolsvarta nätter med stjärnklara stjärnhimlar...”

2005 Sällan har vår flotta sett så lysande ut som i år, skriver materialförvaltarna Göran Söderlund och Claes Grönwall 2005: ”Vi har nu sammantaget nio optimister i absolut toppskick. Laserbåtarna är fortfarande fem och också i brukbart skick”. Och lite renässans känns det som windsurfningen får i en betraktelse under rubriken ”Inte kan man väl windsurfa”. Den anonyma författaren noterar att ”kan såna som jag och Johann (Knigge) få ändan ur vagnen och börja windsurfa, så kan även ni andra få det”.

2006 HSSS har en ny husvagn kan man läsa 2006. Det är en Europa 530 från 1976. Bakom denna husvagn ligger mycket arbete som beskrivs ingående i artikeln ”Jakten på husvagnen” där Stefan Julius Malmström berättar om alla turer kring köpet. ”Ni kan åter känna er trygga. Inga större förändringar på Båtabacken! Samma underbara vy med en tjugig stolt klubbstuga som nu pensionerat sig efter kanske 2–3 varv runt jordklotet.”

2007 Och varför inte avsluta kavalkaden med det positiva beskedet 2007: Nu har vi äntligen fått tillstånd att ställa upp husvagnen på naturreservatet av Länsstyrelsen i Halmstad. Dispens gäller mellan 1 juni och 15 augusti fram till 2011.

Denna kavalkad har nu byggts ut med lite material ur HSSS-nytt 2008 och 2012, men också några nyhetsbrev.

2008 Anders Carlsson skriver i HSSS-nytt 2008: ”40 år. Det ger verkligen perspektiv. För mig fann jag kärleken för 38 år sedan. I en Topp-jolle som min pappa köpt. Efter en veckas skräckfylld seglarskola med mig och min syster i jollen, var jag såld. Men Topp-jollen skulle säljas och jag skulle få en Optimist jolle som alla andra. På den tiden var seglingen riktigt stor, HSSS anordnade tävlingar med mer än 100 startande från hela Sverige. Själv blev jag inte någon stor seglare. Optimisten byttes till E-jolle, men efter att kommit i princip sist på öppna SM i Gottskär 1977 byttes seglingen till brädsegling. E-jollen byttes till en 3,5 meter lång plastbit med tygsegel och träbom. Roligt var det och jag vann windsurfing-klassen på KM under 3 år. Med den fina anda som finns och alltid funnits i HSSS, kan jag inte annat en tro att det kommer bli minst 40 nya år att se fram emot.”

2012 2012 gavs ut ett litet häfte i vilket Jörgen Allgulander – HSSS-ordförande sedan 2009 – skriver: ”Klubbens ekonomi är god och vi har därför möjlighet att i viss mån rusta upp en del av flottan. Vi har bland annat fyra Lasrar som är i dåligt skick; läckande skrov, trasiga roder och segel som är lagade med tejp för att hålla ihop. Kostnaderna för att få dem i bra bruksskick är höga. Ett alternativ är även att kika på begagnatmarknaden. Målet är att kunna ha minst tre bra Lasrar till sommaren. Vi måste ha en buffert för framtida inköp av nytt ”klubbhus”, inköp av trailers och service av motorerna.”

Hannes Norrgård, Optimistvinnare 2011, berättar om hur det var att vinna: ”Efter ett tag kände jag att jag skulle ta hem det här. Och det gjorde jag också! Jag kom etta!!!! Jag var sjukt glad medan jag seglade långsamt in mot stranden. Det var en fantastisk känsla att ha vunnit och lika fantastiskt att ta emot vandringspriset! Jag var så himla glad så det går inte att beskriva! Och Victor Allgulander som inte ville segla, men gjorde det i alla fall och fick ett pris. Men det är inte det som det handlar om utan om att ha kul. Och det hade jag.”

Jörgen Allgulander berättar kort om årets program i medlemsbrev 2014–2016 och gör ett upprop 2015 då det behövs fler funktionärer.

2018 2017 valdes ny ordförande, Fredrik ”Figge” Sjövall, som med glädje har meddelat att klubben får en ny klubbstuga till årets jubileum. //

50 ÅR
1968–2018

* HEJ, DET ÄR JAG IGEN. Den här gången med en blick in i kristallkulan om vad vi kan förvänta oss de kommande femtio åren. Om jag bara kunde ana.

Jag har svårt att tänka mig att de som satt på Jättastuan sommaren 1968 och grundade vår förening kunde föreställa sig var vi är i dag och hur det skulle se ut. Jag tänkte dock ändå försöka ge mig på att spekulera om en del ting varav något kan bli verklighet och något inte:

Vår kärnverksamhet är ju seglarskolan. Trots att det diskuteras mycket i dag om att barnen rör sig mindre och att de sitter hemma framför sina datorer så har vi, peppar peppar, inte märkt av detta i någon särskild nedgång i antalet elever. Det håller sig relativt konstant genom åren. Elevantalet följer de vanliga fluktuationerna beroende på föregående års väder och vindar. Därför tror jag att vi även i fortsättningen kommer att kunna attrahera en relativt stor mängd ungdomar till våra kurser. Den stora utmaningen har varit och fortsätter att vara att få dem att stanna kvar och känna att segling är en sport som de gärna vill hålla på med. Där har vi sett en stor nedgång genom åren.

SOM MÅNGA KOMMER IHÅG – och som man även kan läsa om i den här tidningen – så var Haverdal Open en tävling att räkna med. Det var betydligt fler förr som kappseglade och kuskade upp och ned för kusten på helgerna för att delta i någon regatta längre upp i Halland eller ner till Skåne. Ska vi satsa på att komma upp på den nivån igen?

Jag är tveksam i nuläget och tror inte att vi, och heller inte klubbarna runt omkring oss, har det underlaget för närvarande. Jag ser däremot gärna att vi försöker öka ambitionsnivån en aning. Som tidigare nämnts så har vi i år initierat en kappseglingkurs som vi hoppas kunna genomföra regelbundet varje år. Förhoppningsvis kommer den att leda till att fler får upp ögonen för charmen med kappsegling och vill vara med på regattorna i närområdet.

Här har vi säkert mycket att vinna på med ett tätare samarbete med de närmaste klubbarna, som Halmstad och Falkenberg. Vi har till och från genom åren haft ett varierande utbyte med dessa och det kan vara dags att återuppta detta under de kommande åren.

På tal om samarbete så har vi även de senaste åren haft möjlighet att utnyttja den upprustade och tillbyggda lokalen

i Skallkrokshamnen. Även om vi nu har en ny och fin klubblokal i vår friggebod erbjuder lokalen i Skallkroken andra möjligheter vid riktigt dåliga somrar vilket vi ska ta tillvara på. Det kan också tänkas att det finns andra synergieffekter med ett närmre samarbete med Skallkrokshamnen.

DET HAR OCKSÅ DISKUTERATS OM seglingen lider av konkurrens från annan seglingssport som vind- och kitesurfing som möjligen ses som lite ”coolare”. Det kan möjligen vara så, men det saknas inte situationer som är lika extremsporterna i den moderna seglarsporten heller. Volvo Ocean Race har precis avslutats och tuffare tävling än får man leta efter.

Hastighetsrekordet på vatten har under de senaste åren pendlat fram och tillbaka mellan kitesurfing och trimaranerna och där de senare för närvarande är de som är i ledning. Utan att behöva gå till dessa extremfarkoster så visade Chalmers tekniska högskola i vintras upp en optimist där man hade monterat foils, det vill säga vingar på centerbordet, vilket gjorde att när optimisten kom upp i en viss hastighet lyftes den upp och seglade cirka en meter ovan vattenytan. Finns att se på Youtube för den som har missat det. Kanske något för klubben att investera i om tekniken kommersialiseras.

FÖR ATT UTVECKLAS OCH NÅ NYA MÅL krävs det också att det finns en viss stabilitet i styrelse och ledare i klubben. Som liten sommarförening är det svårt att rekrytera folk till de olika positionerna i styrelsen och det är förvånande hur liten del av styrelsemedlemmarna som har bestått av bofasta Haverdalsbor genom åren. Att ha en eller ett par bofasta i styrelsen skulle borga för en bättre stabilitet och kontinuitet. Det skulle göra det lättare att planera och utföra en del aktiviteter utanför säsongen.

Sammanfattningsvis tror jag klubbens viktigaste funktion fortfarande är att erbjuda ungdomar segling under roliga förhållanden och samtidigt bidra till en positiv social miljö i Haverdal. Kan vi sedan lyfta kappseglingens nivå en aning tycker jag det skulle vara roligt. Hur ser HSSS ut om 50 år? Den som lever får se.

Fredrik Sjövall, ordförande HSSS

REDAKTÖR **GEORG CEDERSKOG**
OMSLAGSMÅLNING **ANDERS GABRIELSSON**